

พรพรรณ สุจริตวณิช

โครงการปฏิบัติธรรม

เมื่อราวปลายปี ๒๕๔๓ ปีที่เริ่มก่อสร้างและเริ่มทำกิจกรรมเผยแผ่ธรรมของศูนย์ฝึกอบรม “อุทยานธรรม” (ศูนย์เผยแผ่ธรรมของมูลนิธิกลุ่มศรัทธาธรรม) ซึ่งตั้งอยู่ ณ บ้านน้ำบ่อหลวง ต.น้ำบ่อหลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ อาคารศาลาหลังแรกและหลังที่สองรวมทั้งกุฏิกรรมฐานจำนวน ๔ ห้อง และห้องน้ำจำนวน ๑๒ ห้องถูกก่อสร้างขึ้น และได้ทำบุญฉลองไปเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๓

พอปลายปีราวเดือนธันวาคม ๒๕๔๓ โครงการเผยแผ่ธรรมฉลองศูนย์ฝึกอบรม “อุทยานธรรม” ของมูลนิธิกลุ่มศรัทธาธรรมก็เริ่มขึ้นเป็นโครงการวิปัสสนากรรมฐาน ๗ วัน โครงการดังกล่าวมีพระคันธสาราภิงค์ (พระมหาสมลักษณ์ คณธสาโร) วัดท่ามะโอ จ.ลำปาง และพระครูภาวนาวราลังการ (พระอาจารย์สมศักดิ์ โสรโท) เจ้าอาวาสวัดภักทันตะอาศาราม จ.ชลบุรี เมตตามาเป็นพระวิปัสสนาจารย์ให้ มีผู้เข้าปฏิบัติธรรมราว ๕๐ คน ในจำนวนผู้เข้าปฏิบัติธรรม มีดาราชื่อดังคือคุณสิริเยียม ภักดีดำรงฤทธิ์ ซึ่งเป็นลูกศิษย์พระคันธสาราภิงค์มาเข้าปฏิบัติด้วย คุณสิริเยียม ยังมีจิตศรัทธาบริจาคเครื่องทำน้ำอุ่นให้ศูนย์อุทยานธรรมด้วย ซึ่งยังใช้ได้ดีถึงปัจจุบัน

ความที่เป็นการจัดงานครั้งแรก ทางศูนย์อุทยานธรรมยังไม่มีคนงานประจำ ข้าพเจ้าจึงได้ว่าจ้างชาวบ้านสตรีแถวนั้นมาเป็นแรงงานเพื่อทำความสะอาดและดูแลความเรียบร้อย ๒ คน เขารับปากแล้ว แต่พอถึงเวลาเขาก็ไม่มา โทรไปตามเขาก็บอกว่าไม่สะดวกมาละ มีคนจ้างมาเกี่ยวข้าวแล้ว ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลมาก เพราะวันรุ่งขึ้นก็จะเปิดโครงการละ แต่ไม่มีคนมาทำความสะอาดสถานที่ให้ จะหาคนอื่นก็หาไม่ทัน เพราะเพิ่งไปอยู่แถวนั้นยังไม่ค่อยรู้จักใคร ไม่รู้จะไปหาที่ไหน ติดต่อกับใคร

สรุปว่าข้าพเจ้าแก้ปัญหาเรื่องคนงานโดยไปขออน้องจุ่มจิม ซึ่งช่วยงานที่บ้าน มาช่วยทำความสะอาดศูนย์ให้ในค่ำวันนั้น ก่อนที่วันรุ่งขึ้นจะเปิดโครงการ ข้าพเจ้าเองตอนนั้นเพิ่งหัดขับรถใหม่ ยังไม่คล่องเท่าไร ต้องขับรถมารับน้องจุ่มจิมในเมืองตอนค่ำราว ๑ ทุ่ม เพราะต้องรอให้น้องจุ่มจิมทำงานที่บ้านเสร็จก่อน แล้วถึงจะเดินทางไปอำเภอสันป่าตองได้

หลวงพ่อโสธร

ขณะนั้นสภาพอากาศไม่ค่อยดีนัก ฝนทำท่าจะตกและยังมีมืดแล้วด้วย เนื่องจากยังอยู่ในช่วงฤดูหนาว มีดีเร็วกว่าหน้าร้อน เล่นเอาข้าพเจ้าวิตกกังวลเป็นอย่างมาก ด้วยความที่ตัวเองยังขับรถไม่คล่อง จำได้ว่าค่อยๆ ขับไปแบบเต่าคลานด้วยความเร็วต่ำมากราว ๓๐-๔๐ เท่านั้น ขับไปถึงก็อธิษฐานในใจขอคุณพระคุณเจ้าช่วยไปตลอดทางว่า “ขอคุณพระคุณเจ้าเมตตาคุ้มครองให้ถึงที่หมายโดยความปลอดภัย และขอให้ฝนอย่าเพิ่งตก เพราะไม่ฉันจะยิ่งสร้างความลำบากให้ข้าพเจ้ามากขึ้น” และอธิษฐานบอกคุณพระคุณเจ้าว่า “ข้าพเจ้าจำเป็นต้องไปช่วยทำงานให้พระศาสนา ขอเมตตาคุ้มครองข้าพเจ้าด้วยเถิด”

ระยะทางจากตัวเมืองไปศูนย์อุทยานธรรม ราว ๒๒ กิโลเมตร ขณะนั้น ถนนคันคลองชลประทาน ซึ่งเป็นถนนที่ข้าพเจ้าต้องขับรถผ่าน สภาพไม่ค่อยดีนัก ถนนเสียเป็นช่วงๆ บางช่วงเสียมากเป็นหลุมเป็นบ่อขรุขระมาก ข้าพเจ้าก็ค่อยๆ ขับไปจนใกล้จะถึงสะพานทางเข้าศูนย์ น้องจุ่มจิมหันไปดูหลังรถ ข้าพเจ้าเห็นเขาชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนที่เขาจะหันมาถามข้าพเจ้าว่า **“เจ็ดตุรูปพระด้านหลังรถด้วยหรือ”** ข้าพเจ้ารีบบอกเขาว่า **“ไม่ได้ติด มีอะไรหรือ”** เขาหันไปมองด้านหลังรถอีกครู่ใหญ่ ข้าพเจ้ากำลังเลี้ยวรถเพื่อขึ้นสะพานทางเข้าศูนย์ ข้าพเจ้าดีใจนึกในใจว่า **“ถึงชะที”** น้องจุ่มจิมหันกลับมาแล้วบอกข้าพเจ้าว่า **“หายไปละ”** ข้าพเจ้าหันไปถามว่า **“อะไรหายไป”** น้องเขาเล่าให้ฟังว่า เมื่อก็เขาเห็นเศียรพระพุทธรูปเก่าๆ แบบพระโบราณลอยตามหลังรถมา โดยตลอด พอข้าพเจ้าเลี้ยวรถขึ้นสะพาน เศียรพระพุทธรูปเก่าๆ ที่ลอยตามหลังรถมา ก็หายไปเหมือนท่านมาส่งเราจนมั่นใจว่า เราปลอดภัยแล้ว ท่านจึงหายไป

ข้าพเจ้ามั่นใจว่าน้องจุ่มจิมพูดจริง เพราะเขาอยู่บ้านข้าพเจ้ามานาน จนข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นคนที่มีซิกเซ้นท์กับเรื่องแปลกๆ พวกนี้ ข้าพเจ้ามาคิดวิเคราะห์คำพูดของน้องเขาว่า เศียรพระพุทธรูปเก่าๆ ไม่ใช่พระพุทธรูปรุ่นใหม่ที่มีทั่วๆ ไปนะ เขาย้ำ ข้าพเจ้าคิด **“เป็นพระองค์ใดหนอ”** ข้าพเจ้าหันไปเห็น **“หลวงพ่อโสธร”** เป็นพระองค์เล็กๆ ที่แขวนห้อยไว้หน้ารถ เกิดขนลุกซู่ เกิดความมั่นใจ และนึกในใจว่า **“หลวงพ่อนี้เองที่เมตตาคุ้มครองเราามาจนถึงที่หมาย สาธุ กราบขอบพระคุณหลวงพ่ोज้าค่ะ”**

พอข้าพเจ้าขับรถเข้าประตูรั้วของศูนย์อุทยานธรรมเท่านั้น ฝนเกิดตกลงมาอย่างแรงจนข้าพเจ้าลงจากรถอย่างลำบาก เป็นเรื่องแปลกแต่จริงที่น่าอัศจรรย์ใจ ซึ่งข้าพเจ้าได้ประสบด้วยตนเองจริงๆ เลยค่ะ

เมตตาธรรมของพระวิปัสสนาจารย์

โครงการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานคอร์สนี้ มีผู้เข้าปฏิบัติธรรมราว ๕๐ คน ต่างคนต่างตั้งอกตั้งใจปฏิบัติมากเป็นที่น่าอนุโมทนายินดี ถึงแม้จะยังไม่มีความอดทนสบายมากนัก เนื่องจากเป็นการจัดงานครั้งแรก และสถานที่ (ช่วงนั้น) ยังไม่มีอาคารมากพอรวมทั้งไม่มีคนงานประจำ แต่ทุกท่านที่เข้าปฏิบัติก็ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ ไม่บ่น มีแต่ช่วยกันคนละไม้คนละมือ เมื่อนึกถึงคราวได้ข้าพเจ้าก็รู้สึกปลื้มและขออนุโมทนาบุญในการตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมของท่านมา ณ ที่นี้อีกครั้งค่ะ

ในคอร์สนั้นมีเหตุจำเป็นที่พระคันธसारากิวงส์ ต้องกลับก่อนจบคอร์ส ท่านกลับไปราววันที่ ๕ ของการปฏิบัติ ชาติอีก ๒ วันจะจบคอร์ส ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่า โยคีที่ต้องสอบอารมณ์ราว ๕๐ คน เหลือพระวิปัสสนาจารย์แค่รูปเดียว คือ พระครูภาวนาวราลังการ (พระอาจารย์สมศักดิ์ โสรโท) ท่านจะสอบอารมณ์โยคีคนเดียวไหวไหมหนอ

ท่านพระอาจารย์ ท่านรับรู้ถึงความวิตกกังวลใจของข้าพเจ้า ท่านกล่าวให้ข้าพเจ้าสบายใจว่า “โยมไม่ต้องกังวลนะ อาตมาทำได้ เตียวฉันเข้าแล้วก็จะเริ่มสอบอารมณ์โยคี (ผู้เข้าปฏิบัติ) เลย และพอฉันเพลเสร็จก็สอบอารมณ์ต่ออีก ถ้ายังไม่เสร็จก็จะสอบอารมณ์ต่อไปถึงกลางคืนเลยก็ได้ โยมสบายใจได้”

ข้าพเจ้าฟังพระครูภาวนาวราลังการกล่าวจบ ก็หันมามองท่าน นึกในใจว่า “ทำไมพระองค์นี้ถึงมีความเมตตา และมีความอดทนมากขนาดนี้ ท่านรับเชิญมาช่วยงาน แต่ต้องมาเป็นหลักให้โครงการปฏิบัติธรรมครั้งนี้ ท่านก็รับผิดชอบดีอย่างน่าสรรเสริญ” มิหนำซ้ำท่านยังปวารณากับข้าพเจ้าอีกว่า “ถ้ามีโครงการปฏิบัติธรรมอีก ท่านก็ยินดีมาช่วยงานในครั้งต่อไปด้วย”

ข้าพเจ้านึกในใจว่า “จิตเมตตาของท่านไม่มีประมาณจริงๆ พระแบบนี้หายากนะ แทนที่ท่านจะเข็ดที่ต้องเหน็ดเหนื่อยมากขนาดนี้ ยังปวารณาตัวกับข้าพเจ้าอีก” ข้าพเจ้าคิดเองว่า ท่านคงเห็นถึงความตั้งใจจริงของข้าพเจ้าในการทำงานเผยแผ่ธรรม และรับใช้งานของพระศาสนา ท่านคงอยากให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจในการทำงานนี้ต่อไป สาธุ ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาและความมีน้ำใจของท่านพระครูภาวนาวราลังการ (พระอาจารย์ สมศักดิ์ โสรโท) เป็นอย่างยิ่ง เพราะหลังจากคอร์สนั้น ท่านยังเมตตามาช่วยเป็นพระวิปัสณาจารย์ในคอร์สต่อๆ มาของข้าพเจ้าอีกหลายคอร์สทีเดียว

ข้าพเจ้านึกถึงและเห็นด้วยกับคำกล่าวของพระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี ที่กล่าวว่า ...

“สังคมที่เต็มไปด้วยน้ำใจไมตรี
สังคมเช่นนี้ก็คือสวรรค์
สังคมที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว
สังคมหม่นมัวเช่นนี้ก็คือนรก”

ดังนั้นสังคมจะเป็นนรกหรือสวรรค์ ก็ขึ้นอยู่กับพวกเราทุกคนจะ สรรสร้างขึ้น ด้วยการกระทำของพวกเราทุกคนเองว่า อยากรู้ให้สังคมที่เราอยู่ เป็นนรกหรือสวรรค์ ...

.....